

Джуха ал-Хариси

Пет истории:

Таймина

От онзи момент, в който майка ѝ я помоли да се изправи пред нея, Нура разбира, че вече не е малко момиченце и че това е най-важното събитие в целия ѝ живот. Майката сложи лявата си ръка върху слабичкото ѝ рамо, а с дясната ѝ подаде един зелен коран. Нура пое Корана с ръце, впери поглед във великолепните преплетени надписи, проследи наум буквите *Свещен Коран*, запленена от изящния калиграфски почерк, с който бяха написани двете думи, прокара пръсти по твърдите корици и тялото ѝ трепна, опиянено от радост.

От този момент нататък Нура щеше да носи със себе си в медресето големия Коран, който чичо ѝ беше подарил от хаджа и на който пишеше: „отпечатан в Пресветлата Медина“. Нура знаеше наизуст песента „Пълната луна изгря над нас“¹ и образът на Пратеника, поел към Медина, я изпълваше с възторг. А когато, развълнувана, започна да прелиства Корана и видя внушителните цветни орнаменти, с които бяха украсени страниците, я обзе желание да влезе вътре, да ги прегърне и да се изгуби в удивителните им плетеници. Този величествен зелен Коран съдържаше всички сури, всички сури, които възрастните знаеха, а муаллим² Сурур помнеше наизуст. Всичките им имена бяха на последната страница: *Кравата...*, *Родът на Имран...*, *Жените...*, *Трапезата...*, дори седемте дълги сури, които отварят портите на Рая, дори те бяха включени тук. Всичко това беше за Нура, само за нея и само тя, сред братята и връстниците си, ще носи днес в медресето този голям Коран. А другите ще продължат да си ходят с малките корани, в които има само джуз амма³ и арабската азбука. Техните подвързии са овехтели, на кориците им няма нито калиграфии, нито пише *Свещен Коран*, пише само *Джуз Амма*.

Нура прегърна новия си Коран и потегли към медресето. Пътят дотам беше дълъг и пращен. Тя силно притисна книгата към гърдите си, не хукна да бяга, за да не я

¹ Един от най-старите химни в ислямската култура. Според част от версиите това е песента, с която жителите на Медина посрещат Пророка Мухаммад при пристигането му от Мека. (Б. пр.)

² В ислямските училища *муаллим* или *мутаууи*, освен учител е и *хафиз* (пазител) на Корана, т.е. знае го наизуст. (Б. пр.)

³ *Джуз* (част) – в Корана това е една от 30-те приблизително равни части, на които той се разделя. Най-популярният джуз е *амма*, последният от 30-те, който съдържа най-кратките сури. (Б. пр.)

напраши, не се изплези на Хасун Лудия, не спря до потока да натопи краката си и да си поиграе с водата, не мина да вземе сляпата Зейна от дома ѝ и да я заведе в медресето, не яде от бонбоните, с които я черпеше дядо ѝ, не надникна в магазинчето на Амир, с наредените по рафтовете сладкиши в лъскави опаковки. Вървеше така, сякаш не стъпваше, сякаш някаква лека вълна под нея я носеше и само едно нещо на този свят я вълнуваше: таймина.

Билал, синът на съседите, имаше голям коран. Е, не му го бяха донесли от хадж, нито беше украсен с орнаменти, като този на Нура, но той направи хатм⁴, после муаллим Сурур обяви това публично и организираха за Билал тържество – таймина.

Нура влезе в медресето, огледа се гордо наоколо, никой обаче не забеляза новия ѝ коран. В дясната част на просторната стая, застлана с рогозки, стояха момичетата, насядали в кръг. Те четяха на висок глас и клатеха напред-назад малките си глави и тела. Вляво момчетата се бяха пръснали безредно край един четец, а муаллим Сурур седеше по средата с клюмнала глава и още не беше започнал да хърка.

Нура остана права за малко, погледна към тях и си представи как всички тези момчета и момичета излизат от медресето, тръгват на групи, хванати за ръце, тя и муаллим Сурур вървят отпред, а най-големият ученик рецитира напевно:

*Това е вашият брат, който вече знае да чете и пише
и превъзхожда всички с калиграфския си почерк.*

Момчетата и момичетата скандират: *А-мин... А-мин...* и тръгват да обикалят всички квартали, и под всички прозорци надават радостни възглasi в нейна чест... Нура седна по турски на пода, сложи новия коран в скута си и подпря глава на стената. Групата момчета, които муаллим Сурур беше изпратил до къщата на Хамад, ей сега ще влязат, влачейки го победоносно за ръцете и краката. Нура се засмя. Всеки път, когато Хамад бяга от медресето, учителят праща след него момчетата, после го налага с тънката бамбукова пръчка.

Нура си представи как в деня на таймина ще бъде облечена в новата си дишдаша⁵, косата ѝ ще е сплетена на много плитки, голямата ръка на муаллим Сурур ще стиска здраво нейната, а най-големият ученик ще пее високо:

О, Господи наш, о, ти, Вечния, Всемогъщия, Единия, Даващ ни препитание,

⁴ Завършен прочит на Корана, или наизустяването му. (Б. пр.)

⁵ Традиционна дълга до земята бяла риза. (Б. пр.)

*дай на това момче сили да изучи хадисите,
дари го с умение да запамети всички сури,
дари го с мъдрост, красноречие, въздържание, чистота и търпимост.*

И зад тях ще се издигат виковете: *Амин... Амин...* И те ще повтарят тази дума, докато муаллим Сурур ги погледне, после ще се смеят и ще минат през големите дървени порти на крепостния град, ще пеят в околностите му, ще издебнат момента, когато учителят не ги наблюдава, за да се пръскат с вода на потока, а след хиподрума ще свият към къщата на Нура... Сърцето ѝ затрептя от радост, но ѝ се искаше думите *това момче* в молитвения напев да бъдат сменени с *това момиче*. Тя пипна косата си на мястото, откъдето щяха да се спускат плитките, и тогава внезапно видя до себе си Шамса. Майка ѝ неведнъж я предупреждаваше да не сяда до Шамса, защото главата ѝ е пълна с въшки, които накрая ще я повлекат към морето и ще я удавят.

Нура още не беше виждала морето. Тя си представи, че отива там, че луната я влачи към него, също както момчетата влачеха Хамад, и се засмя.

Баща ѝ ще направи голямо тържество, ще заколи много овце от фермата, майка ѝ ще почерпи всички със сладки, след като се върнат от таймина, вече обиколили с песните си всички кътчета на градчето, ще изядат безброй много сладки, момчетата ще се забавляват с шафрана, с който майка ѝ ще изрисува лицата им. Майка ѝ няма да обръща внимание до кого е седнала. Нура радостно се засмя и промърмори:

Ще бъде таймина чудесничка, сладка, прекрасна, неவிждана и не много кратка

– Ей... ти там, дето се смееш!

Муаллим Сурур стоеше пред нея, напълно събуден и ядосан...

Той я посочи с пръчката:

– И книгата е затворена?!... Да играеш и да се смееш ли си тук?!... Защо не си отворила Корана, защо не четеш?!...

И със силна ръка учителят отлепя гърба ѝ от стената, новият Коран пада от скута ѝ на пода и тя усеща едно след друго ужилванията на пръчката...

Препускащите коне

Насир ал-Абд се чувстваше объркан. Той смяташе, че животът е спокоен, усещаше спокойствието на живота, но по някакъв мистериозен начин разбра, че това спокойствие е малко привидно.

Насир ал-Абд живееше в една малка стая до тежката желязна порта в дома на валията. Всички ястия от къщата стигаха до него топли и покрити. Той наливаше кафе на гостите в просторния маджлис⁶, украсен с картина на препускащи коне, отваряше желязната порта за ВИП колите и всеки четвъртък пътуваше, за да се види с голямото си семейство. Всичко това започна, когато беше на осемнадесет и продължаваше да се случва до днес. Валията се сменяше, ястията се сменяха, сменяха се колите и концентрацията на кафето. Само животът на Насир ал-Абд никак не се променяше...

⁶ В някои от арабските страни – голяма стая, предназначена специално за посрещане на гости, която обикновено се строи отделно от основната къща. (Б. пр.)

Картината с конете избледня, желязната порта ръждяса и отново я боядисаха, широкият вътрешен двор беше покрит с камъни, после с цимент, после с червени плочи, бяха построени допълнително една-две стаи в източната част на къщата. Някои от управниците му викаха „войника“, други – „пазача“, трети – „кафеджията“, но никога никога не го наричаше с истинското му име. Всичко това изобщо не го засягаше. Насир ал-Абд вече беше свикнал с него като със собствения си дъх. Но от известно време, не можеше да определи точно откога, се чувстваше някак объркан и осъзнаваше, че животът не е просто един кръг без ъгли. И Насир ал-Абд, свикнал с отчетливия цвят на вратата, откровения вкус на кафето и гръмкия глас на жена си, беше притеснен от това объркване.

Още от дете той не вярваше, че събитията могат да променят спокойния ход на живота или да нарушат неговата последователност. Нямахше да повярва в това и сега. Управниците се сменяха, баща му почина, след шест дъщери жена му роди толкова дълго чаканото момче, най-голямата палма изсъхна заради сушата, лицата и гласовете на пиещите кафе се смениха. Но Насир ал-Абд не се променяше и животът течеше както винаги – след като поздрави новия валия, погребва баща си, закла курбан за сина си, отсече изсъхналата палма и свикна с новите лица и гласове, животът му продължаваше неизменно и абсолютно нищо не можеше да наруши неговата цикличност. Напоследък обаче Насир ал-Абд започна да се събужда призори, изпълнен със съмнения и неясни тревоги.

Той познаваше Нада от осемгодишна, откакто баща ѝ се премести в голямата къща. Два-три пъти беше я качвал на раменете си, за да стигне узрелия грейпфрут на най-високия клон на дървото, неведнъж беше затварял желязната порта след лудия ѝ велосипед, беше събирал бонбоните, които се разсипваха от джобовете ѝ, беше връщал панделката ѝ за коса, паднала, докато тича. Малката нацупена Нада изведнъж порасна, очите ѝ заблестяха и внезапно Насир ал-Абд видя в тях магия, магия, която го завладя неочаквано и го накара да изгуби спокойствие. Нейните ръце бяха поразително дълги, на китката ѝ винаги подрънкваха шарени гривни и щом Насир ал-Абд затвореше очи, виждаше техните цветни блясъци да светват и угасват безспирно. Всеки петък Насир ал-Абд се миеше преди молитвата на фаладжа⁷, запретваше ръкавите си и извършваше ритуалното измиване за минути. Но потокът с течещите си води, зелените водорасли и малките рибки го караше да удължава времето за ритуала си, а щом примижеше с очи, малките рибки се промъкваха в цепнатините от двете страни на коритото и черният им цвят заблестяваше в сребърно.

Всяка петъкна вечер Насир ал-Абд ще се връща в стаята си до желязната порта, ще забравя неизменните разговори с жена си, дъщерите си и малкия син, ще забравя оплакванията на старата си майка, ще забравя споровете за палмите, сушата и реколтата, ще помни единствено течещите води на потока, водоскоците и сребърните им пръски, ще се ужасява от вече не толкова твърдата си увереност в стабилността на живота, а когато потърси събития, ще разбере, че събития няма, само животът вече не е онзи затворен кръг, а е толкова, толкова бурен, че ще лиши от сън Насир ал-Абд, чието ежедневие никога не се беше променяло.

⁷ Основна иригационна система на Оман, при която извиращата от високите скалисти части вода е канализирана в потоци с каменни корита. (Б. пр.)

Той виждаше Нада не повече от веднъж-два пъти седмично. Тя не обичаше да излиза, нито да се разхожда, обикаляйки безкрайно около къщата, както правеше майка ѝ. Вече беше голяма и за велосипеда, захвърлен в мазето. И Насир ал-Абд, който пазеше къщата, поднасяше кафе на гостите и всеки четвъртък пътуваше, за да се види с голямото си семейство, се чувстваше някак объркан.

Черното небе беше изпълнено с хиляди светещи звезди. Насир ал-Абд се изтегна на каменния под пред вратата на стаята. Прохладен ветрец погали леко порасналата му коса. Той държеше чашата чай и съзерцаваше далечните сияния на звездите. Миналия петък дъщеря му му каза, че звездите не са фиксирани, колкото и да ни изглежда обратното. Чаят изстина. Насир ал-Абд се запита: „Ако събитията не променят живота, тогава кое е това, което го променя?“. Прокара пръсти по лицето си и се усмихна: „Възрастта?“ ... Още нямаше четиридесет и болестите, за които чуваше в маджлиса на управниците, за него сякаш бяха от друга планета. Беше силен като галопиращите коне от картината.

Насир ал-Абд преbledня и изпусна чашата с чай на земята – изведнъж беше забелязал, че погледът на конете е угаснал. Когато притвори очи, картината му се видя почти безцветна.

Момче на покрива

Момчето се огледа, но не видя никого зад себе си. Шмугна се от една пресечка в друга и потъна в непрогледния мрак на уличките. След малко наближи къщата, където празнуваха сватбата, и зарадвано от гласовете и светлините, весело се завъртя в кръг. Долепи тялото си до стената и тръгна на пръсти край маджлиса на мъжете, откъдето се носеше аромат на топло кафе и сладкиши, мина по прашната пътека между гостната и вътрешния двор, дочу смеха и песните на жените, увери се, че празненството е на открито, и започна да се катери по стената.

Тялото му беше дребничко за тринадесетгодишен. Той придържаше края на дишдаша си с устни, докато ловко изкачваше стената. Пропълзя тихо до покрива на склада, настъпи парче изсъхнал лимон там и изруга собствениците на къщата. Легнал по корем, внимателно надвеси главата си, но видя само малка част от двора, осветен с неонов лампи. На земята върху дълги постаменти бяха застопорени вентилатори, няколко жени се движеха напред-назад, разнасяйки табли с ястия, благовония и пръскалки с розова вода. Песните изпълниха цялото му същество. Знаеше, че сега момичетата танцуват, но не успя да ги види, ядоса се, обърна се, после безразсъдно се хвърли от покрива на склада върху по-ниския покрив на кухнята. Тропотът от скока му се изгуби във врявата от гласове. Кръгът, в който танцуваха, се изви на няколко метра от него. Тесните му очи свободно обхождаха телата на момичетата и радостните им лица. Той полюляваше врата и раменете си, тихичко тананикаше, поглеждаше към чиниите с питки и месо, облизваше се, после пак вперваше поглед в танцуващите тела, облечени в извезани рокли, отместваше очи в срещуположната посока, но нищо не виждаше от булката, покрита от глава до пети. И все така поклащаше глава в такт с тъжния глас: *Пovej, ураганен ветре, повеj привечер, отнеси ме, че по залез моят любим замина и вече няма кого да обичам.*

Те танцуваха поотделно и на групи. Всеки път, щом някоя се умореше, отиваше да поседне, а на нейно място заставаеше друга. Момчето подсвиркваше тихо, на пресекулки, от време на време провесваше още по-ниско глава надолу и внимаваше да не го заловят в тази красива забранена вселена.

Едно от момичетата се отправи с танцувални стъпки към жена, застанала отстрани на кръга и я хвана за ръката. Жената, на около тридесет, я побутна в средата между стройните танцьорки. Малко по малко издълженото ѝ сочно тяло влезе в ритъма на музиката. Изведнъж момчето я съзря там, в кръга, и повече нищо друго не съществуваше. Тюркоазена рокля с дълги ръкави и лъскаво покривало. Не я видя да се изправя. Не я видя да отива при другите. Видя я едва когато застана в центъра на кръга. Тя танцуваше, потънала в себе си, ръцете ѝ се извиваха във въздуха и всеки атом от тялото ѝ се движеше в ритъма на песента. Видя я и започна да ѝ се любува, пропъзля на четири крака, вече без да го е грижа дали някое зорко око ще го забележи, надвеси малката си глава точно над кръга, в който танцуваха, потърси очите ѝ, но не ги срещна, те сякаш отсъстваха. И застина като ударен от гръм. Само тя съществуваше. Само тя люлееше раменете си с толкова удивително изящество. Само тя накланяше тялото си за миг. Само тя потропваше с крака по земята и босите ѝ пръсти разбиваха сърцето му на малки парчета. Само тя съществуваше. Само тя щеше да бъде завинаги. Целият свят пропадеше, чезнеше, за да възкръсне изпод пръстите на краката ѝ. Момчето надвесва тялото си отгоре. Гърлото му пресъхва, когато покривалото малко по малко се свлича от главата ѝ. От пътя, който разделя косата ѝ потича пот към врата му. Черните кичури коса изскачат свободно и се разпиляват по гърба ѝ. Тялото на момчето се напряга, мускулите му се изопват, докато гледа как косите ѝ полепват по челото и шията. Нейната шия е мляко, нейната шия е сребро, капчици пот заблестяват, стигат до бенката по-долу, стичат се към гърдите ѝ, тя се върти в кръг, накланя се към земята, тресе тялото си и се издига към небето, вадичка пот се стича към бенката, той седи вцепенен, отсъстващ, също както отсъстващи са очите ѝ, тя подема с тъжен глас: *Видях една газела да бяга между газелите...*

И газелата понася момчето на гърба си, и двамата препускат заедно, жената ускорява ритъма и се извива, момчето почти се разплаква от внезапната болка, разтърсваща тялото ѝ, тялото ѝ е вода, тялото ѝ е музика, тялото ѝ е лък и стрела, тялото ѝ се увива около шията на газелата, задушавя я, пристяга я силно, газелата се олюлява, момчето полита от гърба ѝ и пада, затиснато между две стени, завързано с въжетата на страстта.

Сватбата

Залата е огромна, а сватбеният трон е украсен с възможно най-много цветя, бели и розови завеси. Тук-там жените са насядали в кръг около масите. Салома седи на стола си, гърбът ѝ е подпрян на облегалката, главата ѝ е вдигната нито високо, нито ниско, ръцете ѝ лежат в скута, накичени със златни и сребърни пръстени, гривни и мъниста, краката ѝ са стъпили на пода, с глезени, целите в украшения, на устните ѝ играе полуусмивка, в която личат задоволство и щастие, погледът ѝ излъчва увереност, тя гледа напред почти без да мига, с очи, вперени в булката.

През цялото време на тържеството, което продължи повече от два часа, Салома не помръдна от мястото си, не помръдна нито една част от тялото си, не промени спокойната си усмивка и уверената си поза, сякаш беше създадена за този стол и през целия си живот не бе живяла другаде, освен на това място, сякаш Салома беше там открай време, нейното съществуване беше вечно и щеше да продължи завинаги. Никога през живота си тя не беше се наслаждавала на подобна сватба, макар че беше се наслаждавала поне на десетима мъже, никога не бе седяла на сватбен трон с надиплени завеси и на никого от бившите ѝ женихи не беше хрумвало да седи до нея и да я държи за ръка пред хората. Всеки път досега я отвеждаха в къщата на младоженеца, покрита от глава до пети с плътен зелен шал (обшит със златни нишки, или без тях, според богатството на жениха), и тяло, притиснато от телата на жените, които вдигаха глъчка с песни и сватбени викове. Водаха я директно в дома му, където някакъв ъгъл беше постлан с малко килимче. Тя сядаше там, едва дишайки под тежестта на зеления шал, а жените се разполагаха в кръг на земята около нея, пред чинии със сладки и чайници с горчиво кафе. Щом младоженецът дойде, жените се разотиваха и тържеството приключваше. Тогава оставаха насаме и само съпругът виждаше кокетството в очите ѝ и бурята от златни, сребърни и шарени пластмасови гривни, огърлици, мъниста и пръстени, с които никога не се разделяше.

Тази нощ, върху този стол, създаден сякаш само за нея, Салома блести в цялата си прелест. Унесените ѝ очи, гримирани с традиционния черен туш, естествено или неестествено, са вперени в булката. Нейната икфа⁸ подчертава големината на плитките ѝ под бродирания шал, златното украшение с форма на роза, над носа ѝ, е като неразделна част от него, и тази увереност... ах, тази увереност... Няма съмнение, че нейните девет кокошки вече спят. Призори тя изчисти курника, събра яйцата и ги нахрани с остатъците ориз от обяда. После започна да се приготвя за сватбата, качи се на автобуса с жените, поканени на празника, и отиде с тях право в залата за тържество на женското дружество в Маскат.

Нейната лека усмивка не слизаше от лицето ѝ и едва-едва разкриваше малкото бръчки, които красяха тези устни... Не, не, нямаше насмешка в тази усмивка, само блаженство и задоволство. Тя беше припечелила няколко риала от продажбата на пресните яйца, а тази дишдаша беше единственият подарък от дъщеря ѝ, която ѝ гостуваше на всеки празник. Нейният баща беше четвъртият съпруг на Салома и омагьосан от походката ѝ, я преследваше месеци наред в предградията, край потоците и тесните улички, докато се съгласи да се омъжи за него. Заради нея напусна първата си жена и града си.

Започнаха да поднасят храната. На масите бяха сложени чинии, лъжици и вилицы. Пред Салома се въртяха табли с печено месо, торта и всякакви видове питки. Без да им обръща ни най-малко внимание, тя продължаваше да стои в уверената си поза, с поглед, насочен към булката, която държеше букет рози в ръка. А когато сервираха и на нея, започна да яде с вилицата така, сякаш я беше използвала през целия си живот. Избра си да пие сироп „Шани“, който оцвети устните ѝ в червено.

⁸ Традиционна оманска прическа, при която косата се сплита на две плитки, кръстосани и увити над главата, предварително намазани с благовония, приготвени най-често от стрити на прах мирта, камфор и роза, смесени с мускус, масло от фурми и сусамово масло. (Б. а.)

При всяко вдигане и спускане на ръката гривните ѝ подрънкваха, а адидът⁹, скрит в ръкава на дишдашата, издаваше онзи характерен звук, който имаше паметна история в омагьосването на мъжете.

Ние си намигаме една на друга и я питаме, смеейки се: „Ей, Салома, ами бащата на дъщеря ти, защо и той те напусна?“, а тя изправя гръб, слага ръце на кръста си, пърха с мигли и преди да ни отговори, викаме: „Завист, а?!“. Салома се усмихва весело и плесва бедра, потвърждавайки думите ни: „Ей Богу, завист! Всеки ден намирам коса, кости и черни конци, заровени пред къщата ми. И за какво ми завиждат?! Ами че аз съм болна, самотна...“. Ние бързаме да ѝ кажем, че тук няма по-здрава от нея, че е прехвърлила шейсетте, а след омайната ѝ походка още се чуват подсвирвания и възклицания тук-там... Лицето на Салома засиява от радост. Казва ни, че още получава предложения за женитба, но ги отхвърля, защото са от старци, които не стават за друго, освен да се оплакват...

Тя избързва устата си със салетка. Жените около нея започват да оправят дрехите и грима си. Огледалцата се изваждат от лъскавите чанти, тънки четки минават по веждите, устните се намазват повторно с червило, лицата отново се напудрят, непокорни кичури се пригладват лекичко. А Салома, чието чело е напръскано с шафранова вода, няма дамска чанта и никога не е имала нужда от нея. Тя не поглежда жените, гледа само към булката, седяща неподвижно пред камерата.

Жените стават и се хващат на хорото. В началото във всеки кръг танцува малка група, после кръгът спонтанно се разраства под съпровода на песента, в която се чуват и някои думи на суахили. Салома не разбира този език, макар че един от съпрузите ѝ го знаеше, но бракът им продължи само няколко месеца. Понякога тя обичаше да го имитира на сутрешните женски събирания. Изведнъж се просваше по гръб, слагаше крак връз крак и заговаряше с дрезгав глас, досущ като неговия: „Не, кълна се в Аллах, с никоя друга жена не ми е било толкова хубаво, Салома! Ти си блаженство! Ти си подарък! Къде си била през цялото време?!... Ах... Вземи ковчето със скъпоценностите... Вземи магарето... Вземи палмите... Само остани с мен... Къде си била досега, жено?!“. После се изправяше и се смееше: „И като му родих син, си отиде, и палмите, и магарето си отидоха... Завист... Всеки път, щом се върнеш и не ме завареше вкъщи, злите езици му казваха: „Отиде с любовниците си...“. Лъжа... Завиждат ми... И за какво?! Аз съм болна и самотна...“ Тя се усмихва и намига. А ние бързаме да кажем: „Жива и здрава си... и не си сама. Синът ти вече излезе от затвора. Ще се ожени... Внуци ще дочакаш“.

Дали под звуците на песента и тези танцуващи цветни светлини в ума ѝ изскачат образите на бъдещите ѝ внуци? Дали мисли на кого ще приличат? На сина ѝ, красив като съпруга ѝ, или на майка си, която вероятно ще бъде индийка и това ще намали разходите по сватбата? Салома няма възможност да му направи такава сватба, нито дори традиционна. Той ще се ожени тихо, тя ще дочака внуци... А другия син, Аллах да е милостив към него, не беше го виждала от години. Замина си в деня, в който си тръгна баща му – седмият ѝ съпруг, за когото се омъжи в годината на сушата.

Жените се пускат от хорото и сядат пак по столовете. Булката става малко неспокойна, поглежда към вратата, песните утихват, някои от гостенките си тръгват, а Салома

⁹ Традиционно оманско украшение, гривна, която се носи над лакътя и издава специфичен звук. (Б. а.)

продължава да седи удобно на стола и нищо не може да помрачи спокойната ѝ усмивка. Едва когато съседката ѝ прошепва, че автобусът тръгва, тя се изправя бързо, сякаш никога не е страдала от болки в гърба, качва се на сватбения трон, слага ръка на главата на булката (която леко се накланя, от страх да не ѝ развалят прическата) и рецитира сура „ал-Фатиха“. После Салома тръгва към автобуса и минава през украсената зала с онази походка, която десет пъти я беше направила булка.

Възхвала на любовта

Обичах червените му кръвни клетки; белите му кръвни клетки; тромбоцитите му; копчето на ризата му; костите на гръдния му кош; черния му дроб; обувките му; чинията му с изрисувана синя риба на нея; камъчетата на десет километра от къщата му; медулата на крака му; корените на косата му; черния му чай; снимката на кралицата върху кутиите му с евтини цигари; мобилния му телефон, в който беше влязла вода; новия му мобилен телефон с камера, който беше откраднат; тракането му по клавиатурата; знамето на града му; далака му; изпъкналите кости на черепа му; футболната топка, която риташе като момче; горчивата вода, която пиеше; момичето, което го целуна, когато беше на шест; езерцето с дъждовна вода, в което плува на Празника¹⁰ с момчетата от квартала; пръчката на майка му; очилата на брат му; блясъка на сватбените обеци на сестра му; белотата на костта на палеца му; коша му за пране; дървата на покрива на съседа му; моите подаръци; тези, които продаде на разумна цена; начина, по който съска, произнасяйки „с“ в моето фамилно име, в моите корени, в моята къща, в моята котка, в моя ситроен, в моята черна рокля.

Обичах военните самолети в небето му; неговото полуразрушено училище; близкия магазин, от който купуваше сирене чедър; неговия сърдечен мускул; неговото псуване; нервите на главата му; името му, изскачащо в Google; глупавите момичета, които го ругаят; дървения перваз на прозореца му; дълбоката рана, разцепила веждите му; матрака на оранжевия му диван; зъбобола му; батериите му за касетофон; и гениалната му идея да даде моите забавни писма на любимата си жена, тази, която оправя леглото му, готви храната му, изкоренява вредни растения от електронната му поща и предлага безценни съвети.

Преведе от арабски: Неделя Китаева

¹⁰ Има се предвид *Айд ал-Адха* (празникът на жертвоприношението), известен у нас като *Курбан Байрам*. (Б. пр.)